

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 184.

Tolvte Sæssion.

79de Møde.

Torsdagen den 31te Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Madvig (forts.): Den ærede Minister vil, troer jeg, ikke let paabrage sig noget betænkeligt Ansvar ved i et Aar at handle saaledes, som der efter mange Aars Praxis er handlet, forinden han søger et Lovfundament for en fremtidig Tilstand; men ved nu at vedtage Loven, der jo navnlig berører et Hovedpunkt, Næringsstatten, synes mig, at man ligesom giver en Slags Indemnitetslov for, at Administrationen kan frit bevæge sig med Hensyn til dette Skatteforhold; men jeg troer, at det er bedst at lade dette Forhold vedblive at bestaae paa den hidtilværende Basis, paa den udviklede Praxis og Vedtægterne, indtil det hele Forhold endelig kan blive ordnet, og det forekommer mig ikke rigtig for sig at give en Fortolkning, der angaaer Næringsstatten og indeholder en lovbestemt Bemyndigelse og en særlig Bemyndigelse for Regjeringen til at behandle disse Skatteforhold i Kjøbstæderne. Jeg troer, det er det Bedste, at lade Tilstanden bestaae uden paa nogen Maade at udtale Noget, hvorved man vil bestkære den Frihed, som Forholdene have nødvendiggjort for Regjeringen, og uden ved Vedtagelse af denne Lov ligesom indirecte at sanctionere, hvad der for Diebliffet endnu ikke er opklaret. Jeg skulde af den Betragtning, den ærede Minister har gjort gjældende, endmere føres til ikke at

fremme denne Lov med extraordinair Hurtighed.

Thalbitzer: Under Sagens første Behandling hørte jeg min ærede Sidemand til venstre (Brasch) udtale sig for Lovforslaget, medens jeg hørte den ærede Afd. Landstingsmand for 2den Kreds (Kirck) udtale sig imod det, og disse Landstingsmænds Udtalelser maae i en Sag som denne altid have megen Betydning. Derfor det nærværende Lovforslag var en befalende Lov, vilde jeg have en stor Betænkelighed ved at stemme for den, uden at den iforveien var gjort til Gjenstand for nogle Drøftelse i et Udvalg. Men det stiller sig saaledes for mig, at Loven blot er en tilfaldende Lov, og saa forekommer det mig netop efter de Udtalelser, vi have hørt af de to Landstingsmænd, at det er en Lov, der kan have sine Goder i den Form, hvori den foreligger. Thi nogle Kjøbstæder ville maasske ikke have den, og paa dem vil den altsaa ingen Anvendelse faae, og andre kunne ønske den, og paa dem kan man altsaa gjøre den anvendelig. Jeg kan altsaa ikke andet end stemme for Loven og finder ikke, at der kan være den mindste Betænkelighed derved, hvortil endnu kommer, hvad der for mig er meget vigtigt, at denne Lov meddeeler Communerne en Selvbestemmelsesret, der forekommer mig at staae i god Samklang med den hele Udvikling, vor Grundlov tilsigter.

M. W. Bruun: Naar det er gjort gjældende, at det er fra Kjøbstæderne, at Dn-